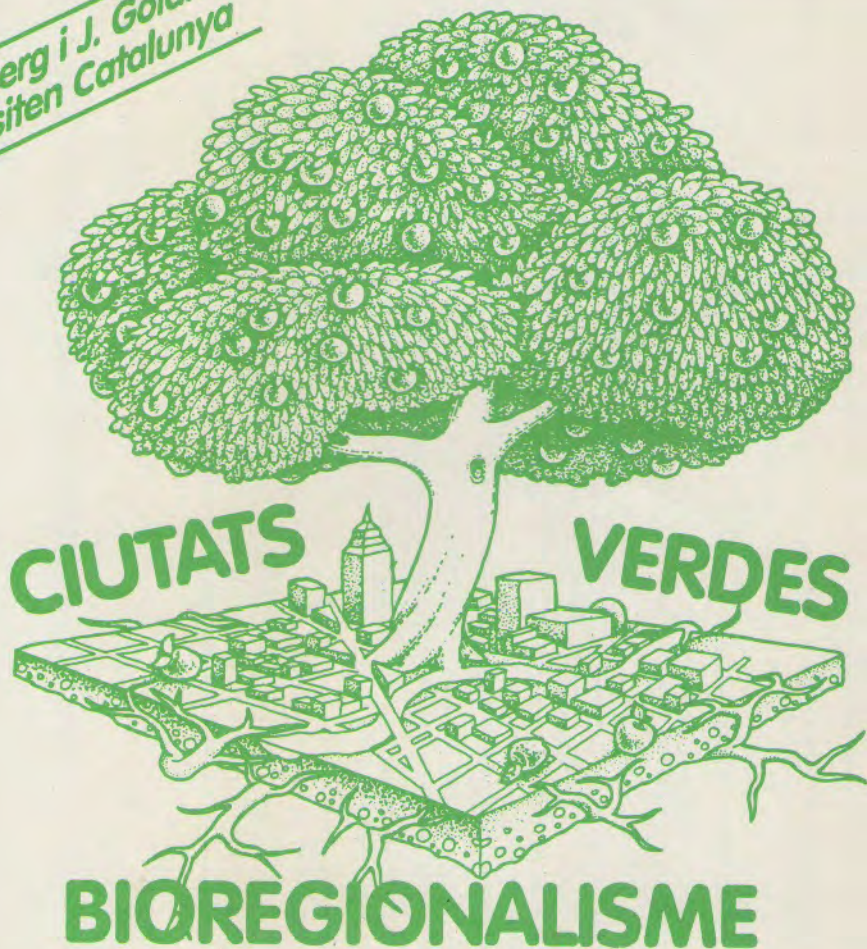

L'ALTERNATIU

Equinocci de tardor 1994

preu d'ajut 100 ptes.

*P. Berg i J. Goldharff
visiten Catalunya*

INDEX

- 1.- Presentació
- 2.- Bioregions
- 3.- Consciència cultural bioregional
- 5.- Una metamorfosi per a les ciutats: de gris a verd
- 9.- La trama de l'aigua

Presentació

L'ALTERNATIU que es publica ara, per l'equinocci de tardor, està dedicat íntegrament al **Bioregionalisme** i al **Programa per a ciutats verdes**.

El motiu d'aquest esdeveniment no és cap altre que la visita a Catalunya dels bons amics **Peter Berg i Judy Goldhaft** de la **Planet Drum Foundation**.

Pot-ser moltes persones que llegeixin aquest ALTERNATIU es preguntaran qui són en Peter i la Judy. Tot i que al nostre país només són coneguts per una minoria de persones, cal dir que en els cercles ecologistes del món són molt coneguts pel seu treball a l'àrea de la badia de San Francisco, a Califòrnia.

Peter Berg i Judy Goldhaft, veterans ecologistes, varen ser uns dels animadors, als inicis dels anys 70, del **Frisco Bay Mussel Group** amb la finalitat d'alertar als habitants de la badia de San Francisco dels atemptats que s'havien comès i

s'estaven cometent sobre la resta de la comunitat biòtica de la zona i, alhora, suggerir estratègies per rehabilitar la badia. L'any 1973 varen fundar la **Planet Drum Foundation** que publica, des d'aleshores, la revista **Raise the Stakes** on s'hi poden trobar escrits de Raymond Dassmann, Gary Snyder i altres.

L'any 1978, en Peter, va coordinar la publicació **Reinhabiting a Separate Country: A Bioregional Anthology of Northern California (Rehabilitant un país separat: una antologia bioregional del nord de Califòrnia)**. Un dels seus darrers treballs ha estat la coordinació de l'obra: **A Green City Program for the San Francisco Bay Area & Beyond (Un Programa Verd per a la badia de San Francisco i la seva àrea)**.

La Judy, una artista que integra el seu pensament bioregional amb la seva

pràctica artística, és coneguda per la seva representació de l'obra **Water Web (la trama de l'aigua)**. Ara tindrem la oportunitat de poder-la gaudir.

En Peter i la Judy seran a Catalunya la darrera setmana d'octubre i la primera setmana de novembre. Participaran en nombrosos actes que els hi hem organitzat. Podeu veure el calendari en aquesta mateixa pàgina.

Des de les pàgines de L'ALTERNATIU, on publiquem tres articles d'en Peter i l'obra artística que representa i recita la Judy, vos convidem a conèixer-los, a participar en algun dels actes que els hi organitzem. Tenim, ara, doncs la oportunitat d'aprendre directament de l'experiència californiana i de compartir les seves idees que al llarg dels darrers 20 anys han inspirat a moltes persones de tarannà ecologista d'arreu del planeta.

Calendari d'actes en els que participaran Peter Berg i Judy Goldhaft

Dijous, 27 d'octubre 1994, a les 19'30 h.

Sala d'actes d'EcoConcern, Plaça Catalunya 9 4rt

Eco-Imatges per un planeta just i saludable.

Videoforum. Bioregionalisme

Divendres, 28 d'octubre 1994, a les 19 h.

Casal de Cultura, Plaça Pau Casals s/n, El Prat de Llobregat

Per un Delta del Llobregat verd i viu!

Conferència. Ciutats i bioregions

Representació. La Trama de l'aigua

Cap de setmana, 29-30-31 d'octubre i 1 de novembre

Lloc a determinar

Seminari-taller sobre Bioregionalisme

Informació: 93-4272449 (telèfon i fax)

Dies 3 i 4 de novembre de 1994, al migdia

Universitat Autònoma de Barcelona, Bellaterra

Departament de Geografia i Secció de Ciències Ambientals

Conferències. El Programa per ciutats verdes

Dijous, 3 de novembre 1994, a les 19 h.

Sala d'actes del Departament de Medi Ambient, Diagonal 523-525

Conferència. La transformació ecològica de les ciutats:

l'experiència a la Badia de San Francisco

Bioregions

Peter Berg

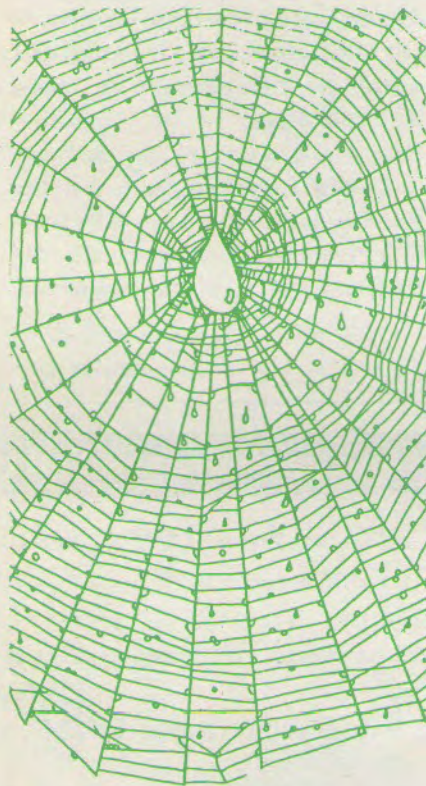
On vivim, de debò, cadascú de nosaltres? D'ençà de l'adveniment, fa dos segles, de l'Èra Industrial (i des de fa només poques dècades a gran part del món), la resposta a aquesta qüestió bàsica s'ha expressat en termes cada cop més urbans, estatals, i tecnològics, més que no pas en els termes dels processos de la vida mateixa. Fes la pregunta a la propera persona amb qui et trobis, i ja et pots esperar com a mínim una part d'aquesta resposta: "En una casa numerada al carrer tal, en algun districte d'una ciutat, dins d'alguna província, estat o departament, de l'estat-nació tal, dins d'un bloc de potències del Primer, Segon o Tercer Món. Això és, quan no sóc a ..., un altre lloc tot anant a la feina en cotxe, en bus, en tren o en avió."

Vivim tots dins de la trama de la vida, per descomptat. Els nostres cossos i sentits són els d'uns mamífers que habiten la biosfera. Tots els nostres aliments, la nostra aigua i els nostres materials provenen dels processos de la biosfera. Però durant l'Èra Industrial, i assolint un clímax al darrer període industrial, a partir de la II Guerra Mundial, la realitat de la nostra interdependència amb totes les formes de la vida s'ha convertit en una abstracció borrosa. Hem sofert la il·lusió de creure que les nostres vides estaven segures a l'empar de les màquines. Ara mateix, la separació entre la nostra consciència de qui som i d'on som, per una part, i la trama planetària de la vida de la qual la nostra espècie forma part, per l'altra, és prou crítica com per amenaçar la supervivència de totes dues coses. Ens trobem en la situació, alhora absurda i tràgica, d'algú que cala foc a casa seva per escalfar-se al mig d'una tempesta de neu, destrossant uns àmbits de vida cada vegada més amplis sense adonar-nos del lligam fonamental que ens hi uneix.

Però, com podem tornar a descobrir on vivim de veritat?

Les *bioregions* són àrees geogràfiques que comparteixen característiques comunes de sòl, conques hidrogràfiques, clima, i plantes i animals nadius que existeixen dins de la biosfera planetària sencera com a elements únics i intrínsecs que contribueixen a mantenir-hi la vida. Hem de considerar-les com si posseïssin la distinció diversa i necessària des de fulles fins arrels, o des de braços fins a cames. La

selva de l'Amazones, per exemple, subministra tant d'oxigen que se la podria considerar un pulmó de la biosfera. El delta del Nil constitueix un ronyó per al Mar Mediterrani. Per sota i arreu de les xarxes industrials de cases en filera i fàbriques, carrers i clavegueres, autopistes i vies de tren, oleoductes i gasoductes, jurisdiccions legals i fronteres polítiques, aquesta geografia natural de la vida continua sobrevivint.

Tothom viu dins d'una bioregió o altra. Abans de l'industrialisme, la realitat de viure en un únic lloc-de-vida quedava reflectida en unes cultures adaptatives que establien relacions de reciprocitat amb els cicles i amb les condicions del lloc on es vivia. Encara en queden uns exemples poderosos, com ara la relació profundament sagrada dels Hopi amb el cultiu, en terres de secà, del blat de moro, amb la pluja, amb les *planes* i la reverència a la Terra, al sud-oest dels Estats Units. Alguns vestigis continuen obstaculitzant els dissenys dels estats-nació, com ara la persistència heroica (després de vuit segles de dominació) de la cultura i llengua gaèlica, al costat occidental de la Gran Bretanya. Les cultures plenament adaptatives constitueixen interaccions natives dels mamífers humans, tan naturals com qualsevol altre aspecte de la vida d'una bioregió.

Per a la majoria de la gent, però, el fet d'habitar una bioregió única ha perdut la seva preeminència com a element de supervivència. Mentre perduri aquesta condició, cap bioregió no està protegida de l'amenaça de veure paralitzada la seva capacitat de nodrir la vida. "Tallem la selva amazònica per fer pasta de paper de diari - cal seguir les fluctuacions del preu del petroli!" "Aplanem la 'Black Mesa' dels Hopi - ens cal carbó per produir electricitat perquè els llums de Los Angeles puguin brillar tota la nit!". No hi ha manera d'assegurar la supervivència de la biosfera sense salvar cada bioregió, i és especialment important que cada persona que visqui dins la societat industrial comenci a cultivar la consciència bioregional.

La *Rehabilitació* és un terme que designa l'adopció de la pràctica de viure-en-el·lloc, de tornar a ser part d'una bioregió. Un primer pas és familiaritzar-se amb les característiques naturals específiques del lloc on es viu. El nord de Califòrnia, per exemple, humit i verd, no forma un continuum amb la part seca i desèrtica de l'estat. El Nord de Califòrnia és un país natural diferent, 'Shasta'. Les Muntanyes Ozark són una formació calcària elevada, amb una identitat natural única de conques i vegetació, que s'estén sobre la frontera d'Arkansas i Missouri, la bioregió d'"Ozarkia". Aquelles àrees del nord de Maine, als EUA, i de New Brunswick, al Canadà, que estan sota la influència de l'Oceà Atlàntic, comparteixen la mateixa bioregió, el Golf de Maine.

Cada lloc se situa dins d'una bioregió. Cada metròpoli existeix dins d'un entorn natural: Manhattan a la vall inferior del riu Hudson; Londres a la vall del Tàmesi. Les barriades de les grans ciutats, les ciutats mitjanes, els pobles, les àrees agrícoles rurals, els boscos i els parcs naturals, tots es troben dins d'unes bioregions específiques.

Un cop determinats l'extensió i el caràcter d'un lloc-de-vida, es poden adoptar plantejaments de rehabilitació envers una immensa varietat d'activitats i d'àrees amb problemes. Actualment, l'ensenyament i la conscienciació tenen una prioritat especial, i grups d'estudis bioregionals ja han aparegut a més de 50 àrees dels Estats Units i Canadà. Aquests

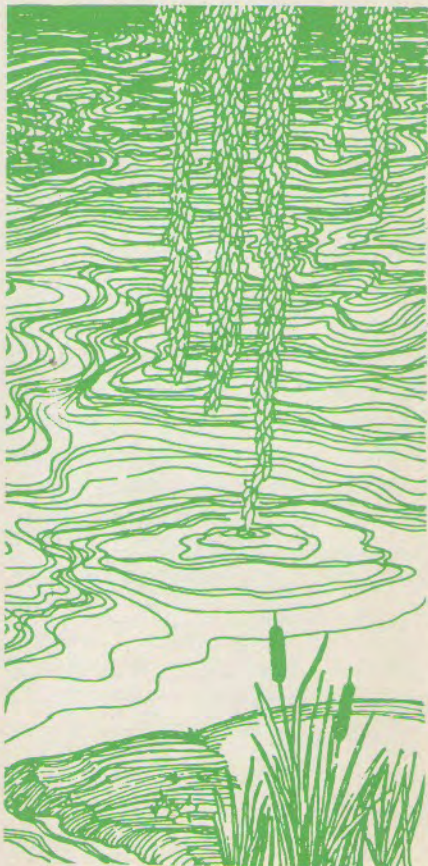
Consciència Cultural Bioregional¹

Peter Berg

publiquen revistes i paquets informatius sobre les seves bioregions, i sovint enfocquen temes polítics especialment immediats. A Shasta, per exemple, el Frisco Bay Mussel Group es va convertir en un portaveu tenaç de l'oposició als transvasaments d'aigua des de les conques del nord de Califòrnia cap a Los Angeles, i a les eleccions del 1982 va contribuir activament a la derrota d'una pràctica que fins aleshores havia estat freqüent (més del 90% dels votants de Shasta es va oposar a l'últim pla de desviació - el vot unilateral més gran de la història de Califòrnia).

Per als descentralistes en general, el concepte de bioregió respón a la pregunta, "Descentralitzar cap a on?". Els activistes antinuclears comencen a ser pro-bioregionalistes. Les cooperatives locals d'alimentació i els grups locals de defensa dels recursos naturals estan descobrint que organitzar-se segons les divisions de conques hidrogràfiques i de bioregions augmenta la seva eficàcia.

El bioregionalisme és un pas important més enllà del pensament conservacionista o ambientalista. S'adreça directament al destí de la Terra, no solament com a tema 'ecològic', sinó com la qüestió central amb la qual la humanitat s'ha d'enfrontar. (traduït de 'Resurgence', N° 98, maig/juny 1983.)

Ja fa una dècada que sóc activista bioregional, i una persona que observava el meu comportament va dir, "La definició d'un activista bioregional deu ser 'algú que va per tot arreu dient a tothom que es quedi allà on és!'". És massa 'privada' aquesta broma?

Per a molts que formem el moviment bioregional des de fa gairebé 20 anys, ha estat molt interessant observar que el recentment publicat 'Memorandum of Understanding: Agreement on Biodiversity in the State of California' fa servir el terme '**bioregió**', i jo crec que és un molt bon senyal. És bo, també, que es faci servir la paraula 'biodiversitat'. Tots dos termes s'han encunyat fa poc, i és probable que indiquin uns camins útils per resoldre problemes de gestió de recursos que anteriorment no s'havien solucionat de manera satisfactòria. Però la importància de la meua presència aquí és per tal d'explicar-vos que la 'bioregió' és essencialment una idea cultural, i no pas un concepte purament de les ciències naturals.

Permeteu-me que faci un breu repàs històric. La preocupació pel medi ambient és un fenomen relativament recent dins la consciència industrial. '*Silent Spring (Primavera silenciosa)*', de Rachel Carson, es va publicar l'any 1962 i va posar en marxa el moviment ambientalista: 10 anys després, l'any 1972, ja s'havia guanyat tant de respecte que el govern dels Estats Units va establir una Agència de Protecció del Medi Ambient (EPA).

L'ONU va convocar una conferència sobre el Medi Ambient el mateix any, quan en feia 10 des que s'havia publicat "*Silent Spring*". En aquells moments, fins a cert punt, es va incorporar - o, com dirien alguns, es va cooptar - el fervor dels primers ambientalistas. Per exemple, el director de l'EPA era nomenat pel President, i es preocupava menys o més pel medi ambient segons la política del govern. A la Conferència de l'ONU a Estocolm, resultava sorprenent veure unes

deu mil persones als carrers, que es podrien haver anomenat 'planetaris', i que no tenien cap tipus de representació a l'ONU. Tenien unes preocupacions molt importants, com ara la intoxicació amb mercuri al Japó, però atès que no eren representants oficials de cap estat-nació, no comptaven com a jugadors de debò a l'ONU, la qual, en realitat, intervé en conflictes d'interessos nacionals, i no contempla necessàriament la voluntat de la gent en general.

Així les coses, algunes persones van començar a sentir que calia una comprensió més profunda del significat ecològic de les activitats d'individus, de societats i d'institucions. Molta gent, de fet, sentia que la biologia ja sorgia com a substitut de la física en el domini de la consciència de l'era industrial. Aquestes persones actuaven de diverses maneres per mirar de crear una cultura, un estil de vida, i un sentiment polític que marqués aquesta nova comprensió, diguem-ne ecologista en comptes d'ambientalista.

El concepte de bioregió va sorgir d'aquell període com a manera de determinar la ubicació d'un individu dins la biosfera. Eres un membre d'un estat-nació? - Bé, desgraciadament, sí. Però en termes biosfèrics planetaris, eres un habitant d'una bioregió. Les bioregions són els països naturals del planeta.

Tot un ventall de persones, des d'activistes comunitaris a ecologistes, poetes i nadius americans, van començar a treballar plegades en aquesta idea. Voldria llegir una part del resultat de la col·laboració entre Raymond F. Dasmann, el conegut ecologista californià; i jo mateix, pensant com a activista, quan vàrem intentar descriure la situació en un assaig intitolat '*Rehabitar Califòrnia*'. Heus aquí la definició d'una paraula nova, '**rehabilitació**':

Rehabilitació significa aprendre a viure-en-el·loc a una àrea que ha estat malmesa i lesionada per les explotacions del passat.

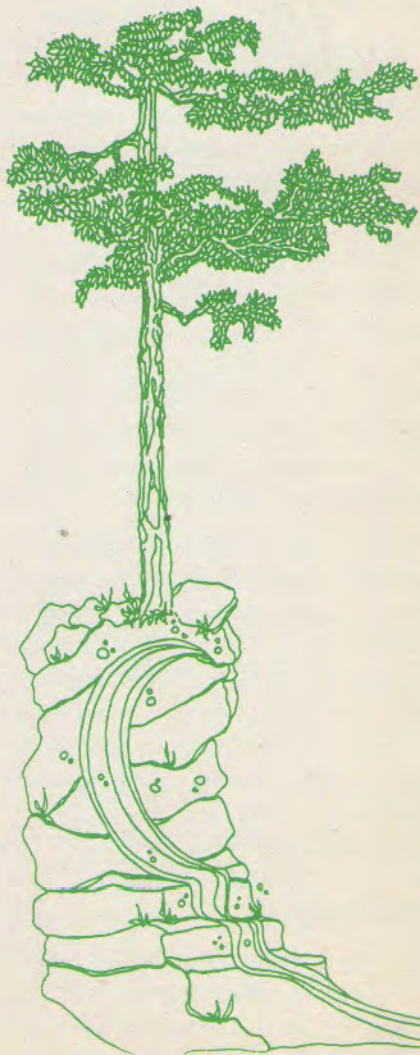

Significa convertir-se en nadiu d'un indret tot assabentant-se de les relacions ecològiques específiques que operen dins i al voltant d'aquell indret. Significa comprendre les activitats i desenvolupar un comportament social que enriqueixi la vida d'aquell lloc.

I ara, la paraula **bioregió**:

Nosaltres definim 'bioregió' d'una manera diferent de la 'província biòtica' de Dasmann o la 'província biogeogràfica' d'Udvardy. El terme es refereix tant a un terreny geogràfic com a un terreny de la consciència - a un lloc i a les idees que s'hi han desenvolupat per a viure-hi. Dins d'una bioregió, les condicions que han influït la vida són semblants, i aquestes condicions han influït l'ocupació humana.

Una bioregió pot ser determinada inicialment a partir de la climatologia, la fisiografia, la geografia dels animals i les plantes, la història natural i altres ciències naturals descriptives. Però qui millor descriu els límits definitius d'una bioregió són les mateixes persones que hi han viscut, a través del reconeixement

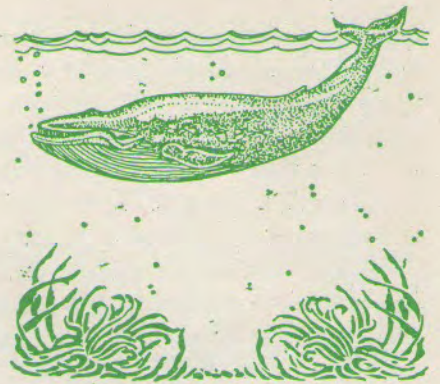

humà de les realitats de viure-en-el-lloc. Totes les formes de vida del planeta estan interconnectades de certes maneres ben evidents, i de moltes més que a penes no s'han explorat encara. Però existeix una clara ressonància entre els éssers vivents i els factors que els influeixen, i aquesta es manifesta de formes específiques en cada lloc concret del planeta. Descobrir i descriure aquesta ressonància és una manera de definir una bioregió.

Aquesta descripció i definició és més àmplia que la que apareix actualment al Memorandum, però no és la meva intenció criticar això. Crec que els passos que s'han fet són positius, però voldria passar a considerar fins on ha evolucionat el moviment bioregional als Estats Units i a altres llocs. Actualment, existeixen uns dos-cents grups i publicacions només a Amèrica del Nord. S'han celebrat quatre Congressos Bioregionals d'Amèrica del Nord, i n'hi haurà un altre a Texas l'any vinent (a la fi de 1994 s'en han realitzat 6).

Ara mateix, Austràlia està experimentant un moment històric molt semblant a la institucionalització de l'ambientalisme als EUA. El govern laborista acaba d'adoptar molts dels objectius dels 'greenies' (verds) d'una manera que se l'ha anomenat 'verd pàlid'. En conseqüència, s'han format diversos grups bioregionals de ciutadans.

Aquesta idea s'ha popularitzat també a Mèxic, per motius que són ben palesos per qualsevol que hi hagi estat, o a l'altament contaminada Ciutat de Mèxic o al camp, on la indústria agrícola ha perjudicat greument el paisatge. S'han celebrat, a més, quatre camps bioregionals intermitents a Itàlia, on la idea està lligada amb la resurrecció d'entitats regionals polítiques i culturals. A d'altres punts d'Europa, el concepte es relaciona amb el separatisme polític o ètnic. Per exemple, Catalunya compta amb un grup bioregional molt actiu, anomenat Alternativa Verda, que advoca pel separatisme català. Aquest fenomen es veu, també, a Gal·les i Cornualla, i ara existeix un grup anomenat el 'Moviment pel Centre d'Anglaterra'. Jo espero que moltes d'aquestes iniciatives evolucionin d'una manera semblant a allò que ha estat la fragmentació de la URSS.

Per descomptat, el concepte bioregional es pot aplicar a un ampli ventall de fenòmens culturals, socials i polítics. No intentaré detallar-ne la totalitat potencial, però està clar que uns objectius polítics serien la descentralització i la planificació ecològica, tant de ciutats com de zones rurals. Els urbanites han d'entendre d'alguna manera que formen part d'unes regions naturals, les bioregions, i han d'intentar harmonitzar-s'hi des de la perspectiva de nous pioners urbans.

El Nord de Califòrnia - que en termes bioregionals es pot considerar que s'estén des de les muntanyes Klamath-Siskiyou fins a la Sierra Nevada, baixant per la costa fins a la badia de San Francisco si més no, i possiblement fins a San Luís Obispo - ha estat anomenat "Bioregió Shasta" per l'ecologista Ray Dasmann, pel poeta Gary Snyder, i per moltes persones més, algunes de les quals acaben de participar en la primera Trobada Bioregional de Shasta. Cinc o sis, o més, de les grans àrees anomenades bioregions al 'Memorandum of Understanding' estan situades dins d'aquest territori més extens.

Els professionals i educadors aquí presents hauríeu de saber que molta gent normal ja ha començat a adoptar una noció ecocèntrica dels objectius socials del futur. Faríeu molt bé de buscar el contacte amb aquesta gent i d'acceptar la seva participació a tots els nivells possibles. Espero que aquesta sigui si més no una part de la funció dels pròxims Consells Bioregionals, i que aquests incloguin també moltes classes de persones que fan la seva vida al bosc, als rius i als oceans, i també molts nadius americans.

¹ Publicat a "proceedings of the Symposium on Biodiversity of Northern California", 28-30 d'octubre de 1991, Santa Rosa, Califòrnia

Una metamorfosi per a les ciutats: de gris a verd¹

Peter Berg

Les grans ciutats han canviat de diverses maneres fonamentals des de mitjan segle ençà. S'han fet més incomprensibles i més perilloses, i el seu futur és una de les consideracions planetàries més importants amb les quals s'enfronta la humanitat.

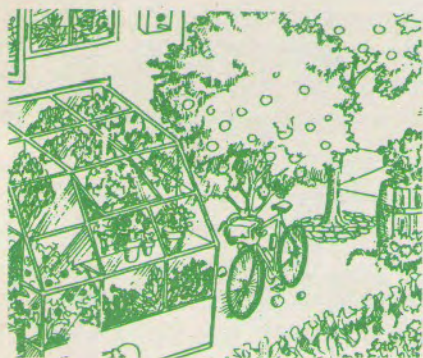
Les ciutats més grans d'avui dia tenen dues i tres vegades els vuit milions d'habitants de la Nova York de l'any 1950, una xifra que ja aleshores es considerava totalment inviable. Ara mateix, la més gran és Ciutat de Mèxic, amb més de 22 milions d'habitants. Tòquio i São Paulo, entre d'altres, s'aproximen també a aquesta quantitat.

Independentment de la seva grandària actual, gairebé totes les ciutats continuaran creixent a un ritme més ràpid. Per l'any 2025, es preveu l'existència d'un centenar d'àrees metropolitanes de cinc milions o més d'habitants, tres vegades més de les que hi ha ara.

Les ciutats d'aquestes dimensions no es poden conèixer íntimament. Històricament, les ciutats com l'antiga Atenes, la Londres de Samuel Pepys, o fins i tot el Brooklyn de Walt Whitman, han desaparegut, substituïdes ara per immensos trencaclosques que es veuen de maneres molt diferents des del punt de vista de cada persona que hi viu. Cal recordar que moltes ciutats tenen tants habitants com algunes petites nacions senceres, i que algunes d'elles contenen la meitat de les seves poblacions nacionals. Ja no són solament els centres dels seus països respectius: s'han transformat en organismes independents, amb un conjunt de sistemes en evolució constant que ultrapassen contínuament el nostre coneixement i domini.

A més, les ciutats exigeixen massa de les seves bases de suport, passant per alt les seves bioregions locals per treure recursos des de milers de quilòmetres de distància. Per exemple, Los Angeles treu aigua de Califòrnia del Nord, extreu carbó d'Oregon per a energia elèctrica, i importa gas natural líquid d'Indonèsia. A mesura que continua l'expansió de les ciutats, incrementa la lluita pels mateixos recursos d'aigua, energia i aliments. El

ritme d'esgotament d'aquests recursos és molt més alt que aquell que els planificadors es podien imaginar abans del 'boom' de població de les darreres dècades. Encara avui, els administradors no s'adonen de la vulnerabilitat de les ciutats en front de les escassetats caòtiques i dels col.lapsos de subministraments.

Temps enrera, viure a ciutat era una forma de vida especial i privilegiada, recolzada per una gran població rural dedicada a la producció agrícola, però ara aquesta forma de vida s'està convertint ràpidament en norma. Malgrat que ja estan grotescament inflats en comparació amb el passat recent, i susceptibles a col.lapsos que els paralitzen, els ambients urbans constituïran aviat l'hàbitat principal de la nostra espècie. Encara el 1950, menys del 30% de la població mundial vivia en ciutats de 25.000 o més habitants, però cap a l'any 2000 ja la meitat de la humanitat no viurà al camp. En alguns llocs la proporció serà encara més alta, més del 75% a Amèrica Llatina i Amèrica del Nord, Europa, Àsia Oriental, i Oceània. Hi ha menys persones en contacte amb la natura, en un moment quan més habitants urbans haurien de produir una part dels recursos que consumeixen.

Les ciutats no només limiten els contactes beneficiosos amb la natura: l'envolten i la malmeten. Els espais buits que abans separaven àrees urbanes s'omplen de noves construccions, i envolten les àrees naturals com les gàbies d'un zoo. La costa est d'Estat Units, de Boston fins a Atlanta, és ja una megalòpoli pràcticament ininterrompuda, i forma en efecte una barricada que separa la fauna de l'oceà. Les ciutats situades al costat dels rius s'estenen cada cop més per les riberes, i

acaben sobrecarregant i trencant els vincles de les cadenes dels ecosistemes aquàtics.

Les àrees metropolitanes tenen les xifres més altes de densitat de població, i per tant són els llocs on es consumeixen més recursos i es produeixen més residus. Els nivells de consum dels països industrialitzats són excessius en general, i de vegades absurdament inflats. Per exemple, el consum anual de gasolina a les ciutats dels EUA és de 400 galons [15.140 litres] per persona, quatre vegades el d'Europa i deu vegades el de les ciutats asiàtiques com ara Hong Kong i Singapur. El malbaratament flagrant dels recursos és molt freqüent: els sortidors d'aigua queden oberts hores i hores, els carrers s'omplen de papers i d'embaltes, i centenars de milers de llums elèctrics innecessàries cremen durant tota la nit.

Els efectes dels residus generats per les ciutats són sovint menys visibles però molt més perillosos. Tots els rius, llacs i badies propers a les àrees urbanes són afectats per algun tipus de contaminació, de vegades tan gran que perden tota vida aquàtica. El sòl i les aigües subterrànies a prop dels abocadors de residus es contaminen de productes mortals. Els fums de les fàbriques i dels vehicles maten els boscos propers i enverinen llacs llunyans. Encara quan s'intenta aplicar alguns controls, aquests són ràpidament desbordats pel volum del creixement urbà - es pot reduir a la meitat les emissions tòxiques dels vehicles, però si la quantitat d'aquests es triplica, hi haurà més smog - i contínuament s'estan descobrint nous desastres.

Aquests són problemes a gran escala, els efectes simultanis dels quals poden esquarterar els fonaments de la nostra vida social i política actual. Moltes ciutats han començat a mostrar un aspecte abandonat i tenebrós que augura un futur encara més fosc. Es veuen clarament les seves ferides en cascades urbanes destrossats, fàbriques buides amb fileres de vidres trencats, terrenys lliures plens d'escombraries, i carrers plens de sots. El creixement continuat portarà a crisis cada cop més profundes, com la que ja es veu a Ciutat de Mèxic: arriba més gent a la

ciutat, es redueix la disponibilitat de llocs de treball i de cases, i creixen les desigualtats entre individus i districtes rics i pobres. Ja es veu com barris sencers queden aïllades del control administratiu i dels serveis essencials, com incrementen els problemes de salut física i mental, i com es descomponen les infraestructures bàsiques com l'ensenyament públic i els sistemes de clavegueres. Fins a un punt o altre, algunes ciutats acabaran per semblar-se a la devastada Beirut.

Valors Bioregionals

Cal una transformació profunda de la concepció de les ciutats. I aquesta no pot ser una senzilla reforma administrativa ni un canvi del disseny de sistemes i d'estructures, perquè ha d'incorporar una sèrie completament nova de prioritats i principis. La finalitat i la funció futures de les ciutats, i les activitats de la vida urbana, han de ser el centre de la consciència social i política a un nivell primari.

El primer pas cap a la reconceptualització de les àrees urbanes és reconèixer que totes se situen a bioregions locals, dins les quals poden arribar a ser autosuficients i sostenibles. Els sòls, aigües, plantes i animals nadius, clima, variacions estacionals, i altres característiques naturals de la ubicació geogràfica d'una ciutat, constitueixen l'àmbit bàsic de la consecució dels recursos essencials d'aliments, aigua, energia, i materials. Per tal que això es faci d'una manera sostenible, les ciutats s'han d'identificar, i establir una reciprocitat equilibrada, amb els sistemes naturals. No tan sols han de trobar fonts properes per satisfer les necessitats humanes, sinó que s'han d'adaptar també aquelles necessitats a les condicions locals. Han de mantenir les característiques naturals que encara romanen, i restaurar el màxim possible de les que han quedat malmeses. Per exemple, restaurar badies, llacs, o rius contaminats perquè tornin a ser hàbitats sans per a la vida aquàtica pot contribuir a millorar l'autosuficiència de les àrees urbanes en la producció d'aliments.

Les diverses àrees geogràfiques tenen condicions diferents, segons les seves característiques naturals. S'ha de reconèixer un conjunt de valors amb fonament bioregional, i després aquests valors han d'orientar les polítiques municipals. Poden servir de guia uns

quants principis bàsics que governen tots els ecosistemes.

Interdependència. Augmentar la consciència dels intercanvis entre producció i consum de recursos, per tal de relacionar més el subministre, la reutilització, el reciclatge i la restauració. Reduir l'explotació no equitativa.

Diversitat. Recolzar amplis ventalls de mitjans de satisfer les necessitats humanes i una multiplicitat d'expressions culturals, socials i polítiques. Resistir les solucions d'interès únic i la monocultura.

Autoregulació. Estimular activitats descentralitzades realitzades per grups de barri. Substituir les burocràcies jerarquitzades amb assemblees locals de base.

Estabilitat a llarg termini. Orientar les polítiques perquè funcionin sota condicions diverses i al llarg de diverses generacions. Minimitzar els programes de curt termini i els remeis a base de 'posar pedaços'.

Quan es tenen en compte aquests quatre principis, es poden prendre unes decisions que tenen molta més coherència ecològica, i que són, per tant, molt més pràctiques, que les que es prenen generalment en l'actualitat. Aplicades al cicle de producció i consum d'aliments, per exemple, podrien comportar aquests beneficis: més granges petites o horts, dins o a prop de la ciutat, que empleen més persones, preserven i restauren espais verds, redueixen les despeses de transport, i subministren

productes més frescos; l'ús més generalitzat de la 'permacultura' (l'agricultura permanent) i les plantes alimentàries natives per conservar i reconstruir la capa superior del sòl, per reduir l'ús d'aigua, i per mantenir els hàbitats naturals; la compra de productes per subscripció per part d'institucions i de grups d'individus que paguen una certa quantitat anual per rebre una quantitat especificada d'aliments, pràctica que estabilitza els ingressos de les granges i els nivells de producció dels aliments; la recollida de restes de poda d'arbres i plantes i les restes d'aliments i d'altres residus orgànics per tal de fer compost que serveixi de fertilitzant; la reutilització d'aigües brutes urbanes en granges i jardins per reduir el consum d'aigua fresca; i algun tipus de producció d'aliments per part de tothom, mitjançant jardins, terrats, jardineres, o horts comunitaris, o el treball compartit a les granges.

Programa per a una Ciutat Verda

Cada àrea urbana ha de desenvolupar un Programa de Ciutat Verda ecològicament orientat que ofereixi una alta qualitat de vida per a tots els seus residents en harmonia amb la seva bioregió. L'enverdiment de la ciutat inclou plantar tota mena d'espècies vegetals a la ciutat, però no es limita a la revegetació. Inclou moltes més coses, com ara la conversió a energies renovables; el desenvolupament de transports adequats; el reciclatge i reutilització extensius; més traspàs de poders als barris; el suport per a les petites empreses i cooperatives amb sentit de responsabilitat social; la restauració dels hàbitats silvestres; una àmplia participació en la planificació de la sostenibilitat; i la creació de noves expressions artístiques i celebracions cíviques.

Ja existeixen molts grups separats que treballen en diversos sectors vers la sostenibilitat urbana, i que poden oferir els seus plantejaments com a elements d'un programa global, un 'paraigües verd' que porti impuls els immensos canvis governamentals que es necessiten. Per exemple, per a la transició des dels combustibles fòssils contaminants i la perillosa energia nuclear a les energies renovables com ara solar, hidràulica i eòlica, es poden reclutar representants d'entre les empreses d'energies renovables, els grups sindicals que es beneficiaran de la creació

dels llocs de treball, i les agències que regulen la producció i utilització d'energia, així com dels grups de defensa del medi ambient i de les energies alternatives.

Heus aquí uns exemples de com es poden reorientar les polítiques municipals cap a un Programa de Ciutat Verda:

Adaptar els edificis públics a les energies renovables. Equipar els edificis d'oficines, escoles, biblioteques, parets de bombers i comissaries de policia amb els mitjans de produir l'energia que necessiten a partir de les fonts renovables.

Desenvolupar els transports adequats. Facilitar autobusos i furgonetes per a empreses per transportar els empleats directament al lloc de treball, substituir l'ús del cotxe (per anar a comprar o anar a trobar-se amb algú) amb vehicles que van de punt a punt, i posar facilitats que ajudin els veïns del mateix barri a compartir cotxes per anar a la feina. Per a reduir l'ocupació d'un cotxe per una sola persona, prohibir-la en hores punta i al centre urbà, pujar els impostos sobre el combustible i assignar-los a la construcció de ferrocarrils lleugers, i multiplicar els usos de cada zona perquè les empreses i institucions siguin més a prop d'on viu la gent i així reduir les necessitats de viatjar a la feina.

Iniciar el reciclatge i la reutilització a gran escala. Establir la recollida al carrer dels productes domèstics reciclables, tant orgànics com fabricats. Exigir taxativament que es reprocessin tots els residus dels processos industrials. Establir petites indústries locals de materials secundaris. Obligar els ajuntaments a comprar materials reciclats sempre que sigui possible, preferentment de fonts locals. Crear instal·lacions de tractament d'aigües grises per la seva reutilització per regar jardins i arbres, rentar vehicles, netejar edificis, i evaquer els excrements en els vàters, i així disminuir l'ús d'aigua neta. Instal·lar unitats casolanes per a reciclar les aigües utilitzades.

Donar poder als barris. Retornar un alt percentatge dels ingressos tributaris als consells i assemblees de barri per l'ús local directe. Millorar les comunicacions del barri amb la provisió d'espais i materials per a llocs de trobada, i instal·lacions per a ràdio FM i TV per cable.

Ajudar les empreses i cooperatives amb sentit de responsabilitat social. Crear nous llocs de treball i més prosperitat mitjançant l'ajut a les empreses petites i cooperatives orientades a la sostenibilitat, tot facilitant 'incubadores' on es poden compartir despatxos, equipaments i materials. Instar els ajuntaments a comprar articles d'aquestes noves empreses.

Restaurar els hàbitats silvestres. Trobar i restaurar llocs naturals. Establir nous passadissos de vegetació nativa dins de la ciutat que connectin els hàbitats perquè els animals es puguin desplaçar per les àrees urbanes sense impediment. Per a crear aquests corredors, restaurar els rierols a tots els llocs on sigui possible, recuperant els rius i les rieres que han sigut colgats i transformats en clavegueres.

Obrir el procés de planificació per a la sostenibilitat. Demanar als veïns quins desitjos i visions tenen pel futur, i convertir-los en normes que determinin els canvis. Adoptar 'normes de responsabilitat' que obliguen els càrrecs electes i funcionaris a mantenir la salut de la ciutat i dels seus habitants: si no compleixen aquest càrrec, fent possible que s'intoxiqui l'aire, l'aigua i el sòl, els ciutadans podrien prendre accions legals contra ells.

Celebrar la vitalitat del lloc on es viu. Ajudar la creació de petits mitjans de comunicació local (murals, cartelleres, indicadors) que incorporin característiques naturals. Organitzar celebracions públiques dels esdeveniments naturals com ara les estacions i les migracions d'animals. Facilitar guies als llocs naturals.

Algunes d'aquestes mesures representen una reducció de despeses i una eliminació de residus a una escala immensa. La majoria d'elles creen nous llocs de treball i contribueixen a l'autosuficiència - i constitueixen només un grapat d'exemples d'entre els moltíssims que s'haurien de realitzar.

Pioners urbans

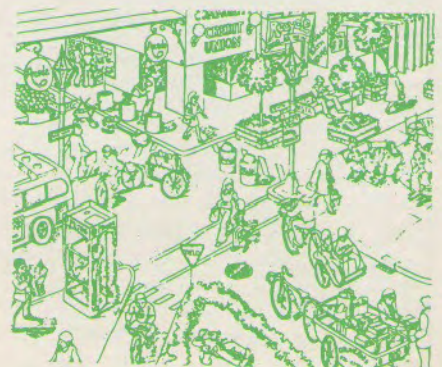
L'èxit d'un Programa de Ciutat Verda depèn d'una nova i radical consciència de viure a la ciutat per part dels individus. La vida urbana ha estat tradicionalment més fàcil i luxosa que la vida rural: els serveis eren relativament barats, els habitants no eren responsables de la seva continuïtat. I la gent encara pensa que l'aigua, el

menjar, i l'energia seguiran arribant a la ciutat tan fàcilment com fins ara, encara que sàpiguen que els llocs d'origen estan greument malmesos.

Però les realitats de la vida urbana estan canviant de pressa i canviaran molt més en el futur. Els costos de serveis, cases i aliments s'ha multiplicat diverses vegades en les darreres dècades, i augmentaran més de pressa amb l'expansió de les ciutats i la competència per recursos que disminueixen en quantitat i qualitat. Els viatgers occidentals s'espanten de les condicions de llocs com Calcuta, Rio, Nairobi, i creuen que les seves comunitats estan immunes als problemes d'inflació, embussos, malalties i misèria - però aviat els veurem a les nostres ciutats. Falten recursos bàsics, fins i tot als països desenvolupats, per sostenir les enormes poblacions urbanes que s'estan acumulant. Els anys 50 i 60, amb abundància de petroli, electricitat, aliments i aigua potable, es recordaran com un període anòmal, amb un consum desenfrenat d'uns productes valuosos - com ara ens sorprenem de l'alta qualitat de fusta i pedra dels edificis normals del segle passat.

Abans, les comunitats socials i culturals moderaven i estabilitzaven la vida urbana, i eren fonamentals en la formació del sentit d'identitat i de relació amb la ciutat en conjunt. Aquestes zones de seguretat i d'identificació s'estan erosionant o destrossant, i donen pas a deserts d'anonimitat i de por. Aquesta pèrdua és un factor principal de l'ambient urbà

cada cop menys solidari i més amenaçador.

Les ciutats tal com les coneixem estan a punt d'esfondrar-se, però la gent no és conscient dels canvis que s'acosten. Els mitjans de comunicació s'interessen per situacions aïllades, com la desintegració de Detroit o la falta absoluta de serveis públics a East St Louis, i els polítics se'n van a viure als afores i no volen discutir temes angoixosos.

La ciutat està a un importantíssim punt d'inflexió: comença un canvi històric comparable al naixement de la moderna ciutat industrial a finals del segle XVIII. Els ciutadans experimentaran una transformació total: per treure un futur positiu d'una situació decadent, hauran de ser 'pioners urbans' en un desert de formigó, acer i vidre, hauran de desenvolupar noves formes urbanes i refer les seves vides alhora que recreïn el paisatge urbà. Per això, hauran d'aprendre noves habilitats, reorientar les seves energies i el seu esperit d'invençió, i alinear els seus esforços amb els principis d'autosuficiència i sostenibilitat que serveixen de fonament al Programa de Ciutat Verda.

El perfil de 'vida urbana pionera' inclou aquests elements: treballar a temps parcial en diverses feines en comptes de fer 40 hores setmanals en un sol lloc de treball; produir una quantitat d'aliments de manera habitual; reciclar els residus i l'aigua domèstics; equipar els edificis per conservar energia i per produir-la de fonts renovables; restaurar els hàbitats d'animals; reduir o eliminar l'ús de l'automòbil personal; desenvolupar noves expressions culturals que reflecteixin motius bioregionals i planetaris; i participar en consells de barri per resoldre molts

temes, des de planificació i justícia fins a serveis socials i celebracions. Aquesta forma de vida substituirà l'existència urbana actual, sovint alienant i escapista, per una gran varietat d'activitats estimulants i creatives, més associades amb artistes i naturalistes que no pas amb treballadors de fàbriques i oficines. Enmig d'una metròpoli densament poblada, els nous urbanites es podran identificar plenament amb casa seva, el seu barri-poble. Molta gent ja posa en pràctica alguns aspectes d'aquesta vida urbana transformada: quan ho faci la majoria de les persones, la vida a ciutat serà molt més rica i gratificant.

En una ciutat dotada de Programa Verd, els ciutadans i les ciutadanes tindrien més interacció amb el govern municipal que no pas ara: un govern que es veuria com a instrument per realitzar la intenció dels residents de fer la ciutat autosuficient i sostenible.

Ajuda mútua

Les perspectives futures de les ciutats es troben en un punt crític: si continuen pel camí actual, el seu efecte sobre les persones, les bioregions, i la biosfera planetària, arribarà aviat a un extrem intolerable. Actualment, unes 850 milions de persones són 'squatters': el 50% dels habitants de les ciutats del Tercer Món no tenen ni aigua corrent ni electricitat. L'any 2000, el nombre de 'squatters' s'haurà més que duplicat, fins a més de 2.000 milions, i hi haurà un increment igualment pronunciat del nombre de persones que viuen sense poder cobrir les necessitats més rudimentàries. Un escenari pròpi d'un malson, amb milers de milions de persones amuntegades en apilonaments urbanes

enmig de la misèria més desoladora, que ja ha començat a convertir-se en realitat. I segurament s'arribarà a fases encara pitjors de col·lapses habituals de la producció i distribució de les necessitats vitals, esfondrament de les infraestructures bàsiques, conflictes extrems entre grups socials i econòmics, i caos governamental.

Existeix una alternativa davant d'aquest destí dolorós, però requereix una transformació total de la finalitat de les ciutats i de la manera d'habitar-les. Les tendències actuals, tan ruïnoses, poden ser frenades, i fins i tot capgirades, però governs d'orientació bioregional i ciutadans amb consciència ecològica que implementin Programes de Ciutats Verdes. En comptes de destrossar les bases d'obtenció de recursos, podem desenvolupar energies renovables, reciclar materials i aigua, i produir aliments dins de la mateixa ciutat. En comptes de destrossar les àrees naturals, podem restaurar i mantenir els hàbitats d'animals i plantes nadius, i augmentar la quantitat d'espais verds. En comptes de veure com les àrees urbanes es fan més anònimes a mesura que creixen, amb més violència i més persones sense treball o casa, es poden traspassar poders als barris perquè realitzin els serveis socials d'una manera local, personalitzada i mútua.

Les ciutats han de canviar aviat i de manera profunda, i aquesta enorme metamorfosis pot ser l'ocasió d'un canvi positiu de consciència que harmonitzi les necessitats de la societat amb les dels sistemes naturals que són el seu suport més fonamental.

¹ traduït de "CITY LIGHTS REVIEW 4, An International Annual

BIBLIOGRAFIA

- Aberley, D., editor (1993). BOUNDARIES OF HOME: Mapping for Local Empowerment, New Society Publishers (The New Catalyst Bioregional Series #6), Philadelphia
- Aberley, D., editor (1994). FUTURES BY DESIGN: The Practice of Ecological Planning, New Society Publishers (The New Catalyst Bioregional Series #7), Philadelphia
- Autors Varis (1974-1994); RAISE THE STAKES, Planet Drum Foundation, San Francisco
- Berg, P. (1978). REINHABITING A SEPARATE COUNTRY: A Bioregional Anthology of Northern California, Planet Drum Foundation, San Francisco
- Berg, P. (1982). FIGURES OF REGULATION: Guides for Re-balancing Society with the Biosphere, Planet Drum Foundation, San Francisco
- Berg, P. & Tukel, G. (1980). RENEWABLE ENERGY AND BIOREGIONS: A New Context for Public Policy, Planet Drum Foundation, San Francisco
- Berg, P., Migalavy, B. & Zuckerman, S. (1989). A GREEN CITY PROGRAMM FOR THE SAN FRANCISCO BAY

AREA CITIES & TOWNS, Planet Drum Foundation, San Francisco
- Forsy, H., editor (1993). CIRCLES OF STRENGTH: Community Alternatives to Alienation, New Society Publishers (The New Catalyst Bioregional Series #5), Philadelphia
- Haenke, D. (1984). ECOLOGICAL POLITICS AND BIOREGIONALISM, New Life Farm, Drury, Montana
- Meyer, Ch. & Moosang, F., editors (1992). LIVING WITH LAND: Communities Restoring the Earth, New Society Publishers (The New Catalyst Bioregional Series #4), Philadelphia
- Ohio River basin Information Service (1986). THE FOREST HEARTLAND: A Bioregional Anthology of the Ohio River Region, Sunroek Farm, Wilder, Kentucky
- Plant, Ch. & Plant J., editors (1990). TURTLE TALK: Voices for a Sustainable Future, New Society Publishers (The New Catalyst Bioregional Series #1), Philadelphia
- Plant, Ch. & Plant J., editors (1991). GREENBUSSINESS:

Hope or Hoax?, New Society Publishers (The New Catalyst Bioregional Series #2), Philadelphia
- Plant, Ch. & Plant J., editors (1992). PUTTING POWER IN ITS PLACE: Create Community Control!, New Society Publishers (The New Catalyst Bioregional Series #3), Philadelphia
- Sale, K. (1985). DWELLERS IN THE LAND: The Bioregional Vision, Sierra Club Books, San Francisco
- Todd, J. & Tukel, G. (1981). REINHABITING CITIES AND TOWNS: Designing for Sustainability, Planet Drum Foundation, San Francisco
- Tukel, G. (1982). Toward a Bioregional Model: Clearing Ground for Watershed Planning, Planet Drum Foundation, San Francisco
- Wackernagel, M., editor (1994). THE ECOLOGICAL FOOTPRINT, New Society Publishers (The New Catalyst Bioregional Series #8), Philadelphia
- Yudelson, J. (1979). TOWARD BIOREGIONAL ENERGY STRATEGIES, Solar Business Office, Sacramento, California

LA TRAMA DE L'AIGUA

L'aigua,
per la seva pròpia natura, busca una forma esfèrica, però com que estima totes les coses per igual, es dona a qualsevol forma.
Influïda per la lluna i per la gravetat de la Terra,
corre muntanya avall amb un moviment d'espíral pla.
En espíral, l'aigua talla un camí que serpenteja per terrenys variats.
La identitat d'un rierol ve determinada per quanta aigua conté i com talla el seu terreny.

L'aigua s'evapora en l'atmosfera. És absorbida de la terra per les plantes i pels arbres, i es transpira a l'aire per les seves fulles. Es precipita i torna a la terra com a pluja, neu o calamarsa.
Entra dins de les coses, i torna a sortir-ne.
Nosaltres compartim la nostra aigua amb totes les formes de vida.

Water	Vellam	Eau
Agua	Vatten	Air
Aqua	Vand	Su
Atl	Vann	Shui
Ab	Vadá	Neró
Uru	Vóda	Mizu
Wasser	Viz	Maji
Woda	Vesi	Moyam
Waha	Vasser	MA
Wai		
Ner		
Nis		
Pani		
Itzia		

MA és una de les paraules més antigues que els humans pronunciem. Ma - en àrab, aigua - en sànscrit i en anglès, mare.

L'aigua és el medi de nutrició de moltes espècies.
Els salmons i les granotes hi ponen els seus ous. Ma - mare aigua / aigua mare.
Les mares mamífers porten les seves cries en bosses d'aigua.
Els humans passen nou mesos nedant en un oceà particular abans de brotar de Ma - la nostra mare aigua / aigua mare - a la terra, a l'aire.

L'aigua canvia, és mutable, és formada pel seu entorn...

Aigua immòbil	Rierols	Escuma
Aigua profunda	Rieranys	Riera
Aigua dansant	Remolins	Fluint
Aigua subterrània	Gotes de rosada	Inundant
Cascades	Flocs de neu	Corrent
Salts d'aigua	Caramells	

L'aigua corrent es neteja. Les bactèries les destrossen la llum del sol i l'oxigen, de manera que - tot corrent, saltant, ballant, llançant-se muntanya avall, per sobre i entre roques - el riu es refresca. Així mateix, la immersió en aigua corrent ofereix una purificació dels embriuxaments, de les obsessions i de les culpabilitats.

L'aigua corrent alenteix el pas tot fluint en revolts rítmics. Alguns rius fan meandres múltiples que es trenen entre si, i amb el temps alguns meandres acaben abandonats, quan el riu fa drecera i talla un nou llit.

Dins del llit d'un rierol, l'aigua corre en espíral des de la ribera interior cap al cantó exterior d'un revolt, d'on esgarrapa sòl i se l'emporta riu avall. Aquests revolts i espíral són el mètode de moviment de tots els corrents d'aigua. Tant els regalims d'aigua a les glaceres, com el càlid Corrent del Golf dins de les aigües fredes de l'Atlàntic, es desplacen d'aquesta manera.

On l'aigua flueix més ràpidament és just per sota de la superfície, protegida del vent, i els grans rius corren més de pressa que els petits perquè hi ha menys fricció. (Sé que sona estrany - més gran, menys fricció - però jo he vist el Mississipi, i tot i que al llarg de la ribera hi ha remolins que van en sentit contrari, hi ha tant d'aigua en moviment que la major part es canalitza entre les riberes i per sobre del fons, i aquell riu corre molt depressa)

Roques, plataformes, revolts i viratges interrompen el flux, i creen les turbulències aleatòries de sollevaments, remolins, estanys, deixants i ràpids. L'aigua que passa per un indret concret és sempre diferent, però la forma de la turbulència és sempre la mateixa - eterna i immutable.

Tant l'aigua corrent com les grans masses d'aigua generen ions negatius, els quals calmen, tranquil·litzen, hipnotitzen. Aquesta qualitat hipnòtica i sensual de l'aigua es reflecteix sense cap dubte en les nàiades, els esperits de l'aigua dels Grecs, que alhora deriven la seva vitalitat de i donen vitalitat a els rierols on habiten.

Nàiades, sirenes, i fades aquàtiques personifiquen l'encant de l'aigua. Representen la nostra separació de les espècies que hi viuen, i el nostre etern desig biològic de tornar-hi... a Ma.

Fruïm de l'aigua de tantes maneres - rentant-nos, banyant-nos, nedant, navegant, fent surf, esquiant, fent ràfting, esquitxant-nos, jugant sota la pluja ...

I queden encara tantes coses que no sabem de l'aigua. Químicament i físicament, es comporta de maneres inesperades. Exactament per què s'evapora, o per què es condensa, encara són misteris meravellosos. L'aigua té la característica única d'adherir-se a si mateixa i, tard o d'hora, de fondre's amb tot allò que existeix al planeta. És el solvent universal.

Modera la temperatura del planeta, i quan tenim calor, ens refresquem amb aigua; i quan tenim els dits congelats, deixem que l'aigua ens escalfi a poc a poc.

Sense l'aigua, la vida és impossible.

Els organismes vivents es reomplen contínuament d'aigua. Sense aigua, els humans passen set, es desesperen, enfolleixen, i moren deshidratats, en tant sols quatre dies.

Aconseguir aigua ha estat sempre perillós - i delitós. La ribera d'un riu, el pou del poble, són llocs per fer vida social: donar i rebre notícies mentre es renta el cos o la roba o es treu aigua. Llocs on es pot veure i ser vist. Però compte que no caiguis dins del pou, i recorda que totes les espècies venen al riu a beure. Estiguis a l'aguait dels predadors ... i no deixis que se t'emporti el riu, o que els esperits del riu t'atreguin sota l'aigua...

Provem de controlar l'aigua tot construint preses per generar electricitat i per regar els camps. El rec crea excedents agrícoles, els quals creen riquesa. El Codi de Hammurabi, un conjunt antic de lleis comunitàries que va tenir molta influència, tracta sobre tot dels drets de l'aigua, de qui es el propietari de l'aigua.

En realitat, nosaltres som controlats per l'aigua. Necessitem una quantitat de pluja anual suficient per a l'agricultura, i les estacions de gelades i de pluges determinen què podem cultivar. I aleshores hi ha sequeres, huracans i inundacions - esdeveniments naturals que nosaltres considerem desastres, perquè no hem après a coexistir-hi. Els egipcis esperaven la inundació del Nil cada primavera, i la celebraven com una renovació de la seva terra agrícola. Nosaltres construïm cases sobre les planes al·luvials, i cada any ens enfrontem amb desastres en potència. Els rius són perillosos.

Els rius són perillosos, però alhora són una protecció. (Pensa en el fossat - queda't al teu costat.)

I què més són?

I què més són?

I què més són?

Flueixen com el temps, els canvis, la transpor-ta-ció. Ens transporten. Ens transporten. Ens porten a l'èxtasi

[***joc de paraules de 'trance' en anglès, que vol dir 'transport, èxtasi, hipnosi...']

Qui és l'amo dels rius?

Qui és l'amo de l'Amazones,

del Ganges,

del Mississipi?

Qui és l'amo del Nil,

del Zambezi,

del Rin?

Qui és l'amo del Yang Tze,

i del Volga?

Qui és l'amo de l'aigua dels nostres cossos, de la terra, de l'aire? Qui pot posseir l'aigua?

L'aigua està sempre en moviment, sempre en camí cap a algun lloc - impulsada pels vents, escalfada, refrescada, empenya muntanya avall per la gravetat. Arriba al seu destí només quan s'ajunta amb un nou corrent d'aigua que ja era allà.

El 70% dels nostres cossos és aigua. Químicament, cadascuna de les nostres cèl·lules és una rèplica exacte de l'oceà. Els nostres ulls deixen caure l'aigua dels oceans - que ens recorda els nostres orígens. En contenir tanta aigua, els nostres cossos, les nostres cèl·lules, senten marees, responen a l'atracció del sol, de la lluna, de la terra.

El 71% de la pell de la Terra és oceà. Vist des de l'espai, el Pacífic ocupa tota una meitat del globus. Uns núvols de gotetes d'aigua, aire aquós, giren i envolten la terra i els oceans blaus. Els veiem als informes meteorològics. Es diuen:

cúmulus amuntegat
stratus en capes
cirrus com cordes
nimbus portador de pluja, i
alto alt.

Combinant els noms, com ara 'cumulo-nimbus', dissenyen 26 tipus de núvols.

L'aigua ens envolta sempre. És en tot, de vegades visible i de vegades discretament present, disposada a ser reconeguda ... les boirines de matinada, la gebrada, el nostre alè en els dies freds. O els rius que corren dins d'un arbre, deixant remolins que són la veta de la fusta i els anells que evidencien la quantitat de pluja de cada any.

En aquest sistema solar, la identitat del nostre planeta ve determinat per la presència de l'aigua, que flueix i circula per cada punt del planeta, per cada cosa del planeta.

Corre pels nostres cossos, i s'hi renova 17 vegades per any. L'aigua atmosfèrica es renova cada 12 dies. Tots els organismes mantenen una relació dinàmica amb l'aigua. L'aigua sempre surt d'allà on ha entrat, i és virtualment indestructible. Es fa servir, i es torna a fer servir. Cleopatra es banyava amb l'aigua del nostre bany. Cada got d'aigua que beus ja ha estat begut per algú, i ha circulat pels animals, per les plantes i pels sòls. En el futur, els límits de la població humana sobre la terra seran determinades per la disponibilitat d'aigua no contaminada.

Tenim una responsabilitat envers tota l'aigua a través de la qual passem, envers tota l'aigua que passa a través de nosaltres.

Cada vegada que obrim l'aixeta, ens posem al centre del cicle de l'aigua.

D'on ve la teva aigua?

On va?

És neta?

Encara que es troben molt lluny, podem veure les estrelles, i ens hi relacionem. Però la nostra relació més íntima i més pràctica és amb un riu i amb una conca propera a casa nostra. Fa 4.000 anys, un savi de Babilònia va dibuixar un mapa en argila per representar l'univers sencer: un riu hi passa pel mig. És el mapa d'una conca. L'univers ... la conca d'un riu.

Som responsables de com fem servir l'aigua i de com la retornem per ser utilitzada pels altres.

Aquesta representació és per al riu Llobregat.

La trama de l'aigua va ser: inspirada per les representacions de Bob Carroll; escrita i interpretada per Judy Goldhaft;

produïda en associació amb la Planet Drum Foundation, amb l'assistència editorial i directorial de Peter Berg i R.G. Davis.

© 1990. Per organitzar representacions en directe, o per sol·licitar l'autorització de reproducció o representació de *La xarxa de l'aigua*, contactin:

Judy Goldhaft
P.O. Box 31251
San Francisco, CA 94131
Shasta Bioregion, USA
(415) 285-6556

La trama de l'aigua es va representar per primera vegada:

en versió de dos minuts:

el 26 d'octubre de 1988, dins de la Sèrie de Conferències de Convidats a Loyola University, Nova Orleans, Luisiana;

en versió de 10 minuts:

el 15 d'abril de 1989, dins del taller regional patrocinat per la Alaska Bioregional Network a Anchorage, Alaska;

en representació sencera de 20 minuts:

el 19 d'abril de 1990, dins de "Viure a Califòrnia del Nord", una vesprada patrocinada pel Dia de la Terra de la Universitat de Califòrnia a Davis, Califòrnia.

Bibliografia:

Converses i debats amb Peter Berg, el Frisco Bay Mussel Group, Mike Helm, Lenore Kandel, Laura Kuri, i d'altres.

Living Here & The Watershed Guide, Frisco Bay Mussel Group, 1977, San Francisco.

Raise the Stakes #7, What's Happening to the Water Web?, Planet Drum Foundation, 1983, San Francisco.

"Routes", James Dodge, de Reinhabiting a Separate Country, a Bioregional Anthology of Northern California, editada per Peter Berg, Planet Drum Foundation, 1978, San Francisco.

Sensitive Chaos, Theodore Schwenk, Schocken Books, 1976, Nova York.

The Structure and Properties of Water, D. Eisenberg & W. Kauzman, Oxford University Press, 1969.

Water, the Web of Life, Cynthia Hunt & Robert Garrels, Norton & Co. Inc., 1972, Nova York.

The Water Planet, A Celebration of the Wonder of Water, Lyall Watson, Crown Publishers, Inc., 1988.

ALTERNATIVA VERDA

Organització No Governamental
Ecologista - ONGE

Inscrita al Registre d'Associacions
(Generalitat de Catalunya,
19/7/1985, núm.7733, secció 1a.,
registre de Barcelona)

- * "Working Partner" de
"The Centre for Our Common Future"
- * Associada a la xarxa internacional
"Earth Action"

Apartat de Correus 10017
08080 Barcelona, El Barcelonès, CATALUNYA
e-mail: ecosavcatalo@gn.apc.org

Sr. Carter

SI US PLAU, ASSENYALEU AMB UNA X LA CAUSA DE LA DEVOLUCIÓ	
DESCONEGUT	
REFUSAT	
ABSENT	
ADREÇA INCORRECTA	
SE NÀNÀ SENSE DEIXAR ADREÇA	
ALTRES	